

Rapport

Datum: 19 mei 2005

Rapportnummer: 2005/149

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat het Schadefonds Geweldsmisdrijven tot het moment dat hij zich tot de Nationale ombudsman wendde (3 oktober 2002) geen beslissing heeft genomen op het op 17 januari 2002 namens zijn dochter ingediende verzoek om een uitkering.

Beoordeling

Algemeen

Verzoekers dochter is in 1999 slachtoffer geworden van een geweldsmisdrijf. Op 22 november 2000 heeft de rechter de verdachte van dit misdrijf, onder meer veroordeeld tot het betalen van een schadevergoeding aan de dochter.

Op 17 januari 2002 heeft verzoeker namens haar een verzoek om uitkering uit het Schadefonds Geweldsmisdrijven ingediend.

Op 21 februari 2003 heeft de Commissie van het Schadefonds op de aanvraag beslist, nadat de secretaris van de Commissie op 18 februari 2003 zijn advies aan de Commissie had uitgebracht.

I Bevindingen

1.1. In zijn reactie op de klacht schetste de minister van Justitie aan de hand van het dossier van het Schadefonds Geweldsmisdrijven (in het vervolg het Schadefonds genoemd) hoe de behandeling van de aanvraag was verlopen.

Op 17 januari 2002 ontving het Schadefonds van verzoeker een verzoek om een uitkering ten behoeve van zijn dochter. Op 21 januari 2002 is de ontvangst van dit verzoek bevestigd. Op 28 januari richtte verzoeker een brief aan het Schadefonds, waarin hij bezwaar maakt tegen het feit dat in de ontvangstbevestiging staat vermeld dat het gemiddeld vijf maanden duurt voordat het verzoek in behandeling kan worden genomen. Uit verzoekers brief bleek dat hij van mening was dat het Schadefonds alleen zaken onderzoekt die reeds bekend zijn. De dader van het jegens zijn dochter gepleegde feit was immers veroordeeld tot het betalen van een schadevergoeding en het Schadefonds zou dat bedrag volgens verzoeker derhalve direct kunnen overmaken op de bankrekening van zijn dochter.

De directeur van het Schadefonds deelde verzoeker bij brief van 12 februari 2002 mee dat hij het dossier inhoudelijk zou bestuderen en op korte termijn verzoeker zou berichten.

Op 22 maart 2002 nam een jurist van het Schadefonds contact op met verzoeker. De jurist legde uit wat het verschil is tussen de strafrechtelijke procedure en de procedure bij het Schadefonds. Met verzoeker nam hij de opgegeven schadeposten door en sprak af dat hij (de jurist) Cadans en Emergis zou benaderen voor gegevens omtrent de arbeidsongeschiktheid van verzoekers dochter. Volgens verzoeker was zijn dochter arbeidsongeschikt geworden als direct gevolg van het misdrijf. Emergis is het centrum voor geestelijke gezondheidszorg waar verzoekers dochter onder behandeling heeft gestaan van een klinisch psycholoog. Met verzoeker werd afgesproken via de advocaat, die in de strafzaak was opgetreden, de beschikking te verkrijgen over het voegingsformulier, ten einde inzicht te verwerven in de schadevergoedingseis in de strafzaak waarin verzoekers dochter zich als slachtoffer had gevoegd.

Op 25 april 2002 ontving het Schadefonds de bij Cadans opgevraagde informatie. Omdat van de advocaat nog geen informatie was verkregen, benaderde het Schadefonds op 7 mei 2002 de schadebemiddelaar van het arrondissementsparket te Middelburg met het verzoek informatie te verstrekken over het letsel en de schade. Deze informatie werd op 6 juni 2002 van het parket ontvangen.

Op 10 juni 2002 werd de medisch adviseur van het Schadefonds gevraagd advies te geven over de ernst van letsel en het causaal verband tussen de door verzoeker opgegeven schadeposten en het letsel. Dit werd verzoeker dezelfde dag per brief meegedeeld. In deze brief werd verder aangegeven dat het doorgaans enkele maanden duurt voordat de medisch adviseur advies uitbrengt. Op 18 juni 2002 diende verzoeker een klacht in bij de Nationale ombudsman, omdat naar zijn mening de procedure traag verliep. Onder meer begreep hij niet dat de medisch adviseur in het algemeen pas na enige maanden advies uitbrengt.

Op 19 juni 2002 werd door de medisch adviseur aan Emergis om nadere inlichtingen omtrent de door verzoeker genoemde medische behandelingen gevraagd. Emergis heeft vervolgens dit informatieverzoek doorgezonden naar de behandelend arts van verzoekers dochter. Op 31 juli 2002 stuurde een medewerker van het Schadefonds verzoeker een brief waarin de stand van zaken met betrekking tot de aanvraag wordt beschreven. Op 2 augustus 2002 belde verzoeker deze medewerker met de mededeling dat hij over de procedure voldoende uitleg had verkregen, maar dat hij de behandelingsduur nochtans te lang vond. Voorts heeft verzoeker tijdens dit telefoongesprek aangegeven dat hij zelf contact had opgenomen met Emergis, en dat hem toen werd meegedeeld dat Emergis niet beschikte over het informatieverzoek van het Schadefonds. Op 2 augustus werd de medewerker van het Schadefonds vervolgens gebeld door de medewerker van Emergis, die verzoeker eerder die dag had gesproken. De medewerker van Emergis meldde dat de door het Schadefonds benaderde behandelaar niet in staat was om informatie te verstrekken, omdat deze verzoekers dochter slechts éénmaal had gezien. Er volgde een "speurtocht" naar degene die wel de juiste inlichtingen kon verstrekken.

Op 7 januari 2003 nam een medewerker van het Schadefonds telefonisch contact op met Emergis en stelde toen vast aan wie aldaar het verzoek om medische informatie kon worden gericht. De inhoud van het verzoek - zoals reeds op 19 juni 2002 voorgelegd aan Emergis - werd op 15 januari 2003 nogmaals gefaxt. Op 3 februari 2003 ontving het Schadefonds uiteindelijk de gevraagde informatie van Emergis. Dit werd verzoeker meegedeeld. Uit deze informatie bleek onder meer dat er geen dan wel onvoldoende causaal verband bestond tussen het letsel en de door verzoeker opgegeven schade. Aan de arbeidsongeschiktheid van zijn dochter liggen meer oorzaken ten grondslag, die niet gerelateerd zijn aan het jegens haar gepleegde misdrijf. Indien verzoeker het Schadefonds zelf had geïnformeerd over de werkelijke oorzaak van de arbeidsongeschiktheid, dan had een omvangrijk onderzoek via Emergis achterwege kunnen blijven.

Op 18 februari 2003 werd het advies aan de Commissie uitgebracht.

Op 19 februari 2003 bleek uit informatie van het CJIB dat de dader inmiddels aan het slachtoffer een schadevergoeding had betaald, waardoor het reeds opgestelde advies zou moeten worden herzien. De jurist benaderde diezelfde dag verzoeker met de vraag of de informatie dat het slachtoffer inmiddels geld van de dader heeft gekregen, juist is. Verzoeker zei dat het bedrag op de derdenrekening van de advocaat was gestort. Toen de jurist hem liet weten dat volgens het CJIB het geld was gestort op het rekeningnummer van het slachtoffer, zei verzoeker dat dit bedrag van de uitkering van het Schadefonds kon worden afgetrokken.

Op 21 februari 2003 besliste de Commissie op de aanvraag.

1.2. De minister van Justitie wees er in zijn reactie van 20 mei 2003 op dat de gemiddelde looptijd van een aanvraag twaalf maanden bedraagt. De onderhavige aanvraag is binnen dertien maanden afgehandeld, en wijkt daarmee niet af van de behandelduur van de overige aanvragen. Verzoeker is daarbij schriftelijk en telefonisch op de hoogte gesteld van de voortgang van zijn zaak.

De minister schreef voorts dat het Schadefonds zelf van mening is dat de behandelduur van de aanvragen, evenals de wachttijd voordat een aanvraag in behandeling wordt genomen, in het algemeen te lang is. Het Schadefonds werkt aan een herijking van de werkprocessen, neemt efficiencymaatregelen en organisatorische maatregelen, waardoor de doorlooptijden zullen worden bekort.

De standaard passage in de brief van 10 juni 2002 aan verzoeker dat het in het algemeen enkele maanden duurt voordat de medisch adviseur een advies uitbrengt, was volgens de minister ongelukkig geformuleerd, daar deze de indruk zou kunnen wekken dat, nadat de medisch adviseur de benodigde medische informatie heeft ontvangen, hij nog enkele maanden de tijd neemt om advies uit te brengen. In de praktijk is het echter zo dat meteen een advies wordt uitgebracht, zodra de gevraagde informatie is ontvangen. Met de

passage wilde men slechts aangeven, dat het vaak enkele maanden duurt vooraleer de medische informatie voorhanden is. Deze lange duur wordt veroorzaakt doordat derden (doorgaans de behandelend artsen), hun prioriteiten niet leggen bij het beantwoorden van brieven van het Schadefonds. Er zal daarom een nieuwe passage worden opgenomen in de standaardbrief.

De minister kwam tot de conclusie dat de klacht van verzoeker niet gegrond is.

1.3. Bij de reactie van de minister waren enkele bijlagen gevoegd, waaronder een op 7 januari 2003 door een medewerker van het Schadefonds opgestelde telefoonnotitie. Uit deze notitie blijkt dat verzoeker op die dag in kennis is gesteld van de voortgang van de behandeling van de aanvraag.

2. Verzoeker reageerde bij brief van 16 juni 2003 op het standpunt van de minister.

Volgens verzoeker heeft de minister aangegeven dat het Schadefonds zelf erkent dat de procedure in de toekomst efficiënter moet worden ingericht. Verder wees hij erop dat het Schadefonds zich tevreden stelt met door Emergis aangeleverde feiten.

3. Een medewerker van het Schadefonds deelde een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman op 15 oktober 2003 telefonisch desgevraagd mee, dat er in de periode van 2 augustus 2002 tot 7 januari 2003 geen rappellen zijn uitgestuurd naar Emergis. Het laatste contact met verzoeker met betrekking tot de voortgang van de zaak is binnen die periode op 22 augustus 2002 geweest.

4. De directeur van het Schadefonds Geweldsmisdrijven deelde een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman op 19 november 2003 telefonisch desgevraagd mee dat het Schadefonds zijn werkprocessen heeft aangepast. Vanaf 1 januari 2004 zullen alle nieuw te behandelen aanvragen volgens de bepalingen van de Algemene wet bestuursrecht worden behandeld.

5. Een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman heeft op 15 april 2005 telefonisch bij de directeur van het Schadefonds geïnformeerd naar de ervaringen met de nieuwe werkprocessen. De directeur vertelde dat een uniforme onderzoeksmethodiek is ingevoerd en dat de processen strakker worden aangestuurd. Er wordt nu gewerkt met tussenberichten. De behandelduur - van ontvangst van de aanvraag tot een beslissing over de uitkering - is teruggelopen van gemiddeld twaalf naar vier maanden. In die periode is inbegrepen de tijd die gemoeid is met het verkrijgen van informatie van verzoekers en van instanties, zoals het Openbaar Ministerie.

II Beoordeling

5.1. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden. Voor de afhandeling van aanvragen geeft de Awb een

invulling.

Het Schadefonds Geweldsmisdrijven is een bestuursorgaan in de zin van de Awb. Ten aanzien van het secretariaat van het Schadefonds Geweldsmisdrijven is de minister van Justitie het verantwoordelijke bestuursorgaan.

5.2. Op grond van artikel 4:13, eerste lid van de Awb dient een beschikking op een aanvraag te worden gegeven binnen de bij wettelijk voorschrift bepaalde termijn. Hiermee wordt bedoeld een bijzonder wettelijk voorschrift waarin een beslistermijn wordt aangegeven. Indien zo'n termijn niet is gesteld, dient de beschikking te worden gegeven binnen een redelijke termijn na ontvangst van de aanvraag. Bedoelde redelijke termijn is op grond van artikel 4:13, tweede lid juncto 4:14, derde lid Awb in ieder geval verstreken wanneer het bestuursorgaan niet binnen acht weken na ontvangst van de aanvraag een beschikking heeft gegeven en het de indiener van de aanvraag niet - onder vermelding van een redelijke termijn waarbinnen de beschikking tegemoet kan worden gezien - heeft laten weten dat niet binnen de termijn van acht weken kan worden beslist.

Op het Schadefonds is van toepassing de Wet Schadefonds Geweldsmisdrijven. Deze wet bevat geen bijzondere, afwijkende bepalingen met betrekking tot de termijn waarbinnen het Schadefonds dient te beslissen op aanvragen. Dit betekent dat het Schadefonds gebonden is aan voorschriften van artikelen 4:13 en 4:14 Awb.

5.3. De Memorie van Toelichting (zie Achtergrond, onder 2.) bij de artikelen 4:13 en 4:14 Awb geeft aan dat het vastleggen van beslistermijnen bij wet werd ingegeven door de wens tot rechtsbescherming voor de burger. De burger staat - zo vermeldt de Memorie van Toelichting - ten opzichte van de overheid in een afhankelijke positie en heeft er daarom baat bij dat zijn aanvraag zonder onnodige vertraging wordt behandeld en dat hij van tevoren wordt ingelicht over de behandelingsduur.

5.4. De Nationale ombudsman heeft het vereiste van voortvarendheid en genoemde wettelijke normen voor de afhandeling van aanvragen uitgewerkt in rapport 2003/325. Deze uitwerking behelst onder meer dat, zo nodig, voor ommekomst van de wettelijke termijn een bericht met de reden van vertraging en een nieuwe termijn waarbinnen zal worden beslist, moet worden verzonden (zie Achtergrond, nr. 3.).

6.1. De totale behandelingsduur van verzoekers aanvraag voor een uitkering uit het Schadefonds ten behoeve van zijn dochter, gerekend vanaf de ontvangst van de aanvraag (17 januari 2002) tot de beslissing daarop (21 februari 2003), bedraagt ruim dertien maanden.

Direct na ontvangst van de aanvraag heeft het secretariaat van het Schadefonds in een ontvangstbevestiging vermeld dat het ongeveer vijf maanden duurt vooraleer verzoekers aanvraag in behandeling kan worden genomen. Verzoeker liet bij brief van 28 januari 2002

zijn ongenoegen blijken over de in de ontvangstbevestiging door het secretariaat van het Schadefonds geschetste gang van zaken. Op verzoekers brief is binnen twee weken een reactie geformuleerd door de directeur van het Schadefonds, met de toezegging dat op korte termijn op de zaak zal worden teruggekomen. Vervolgens heeft een jurist van het Schadefonds verzoeker op 22 maart 2002 benaderd. De jurist van het Schadefonds heeft op 10 juni 2002 verzoeker over de stand van zaken ingelicht. Verzoeker werd te kennen gegeven dat het enkele maanden duurt voor de medisch adviseur zijn advies uitbrengt. In de brief van 31 juli 2002 deelt het secretariaat van het Schadefonds verzoeker mee dat de gevraagde informatie van Emergis nog niet was ontvangen, en dat daardoor de medisch adviseur zijn advies nog niet kon voorleggen aan de Commissie. Tevens werd aangegeven dat zo spoedig mogelijk op de aanvraag zou worden beslist, vanaf het moment dat alle benodigde gegevens voorhanden zouden zijn. Verzoeker werd op 22 augustus 2002 op de hoogte gesteld van de voortgang in de zaak. Voorts heeft het secretariaat van het Schadefonds in de periode na 22 augustus 2002 geen tussenberichten over de voortgang van de zaak verzonden aan verzoeker, noch enige termijn aangegeven waarbinnen naar verwachting op de aanvraag zou worden beslist. Eerst op 7 januari 2003 is aan verzoeker medegedeeld dat de verlangde informatie nog altijd niet was verkregen en heeft het secretariaat van het Schadefonds Emergis telefonisch gerappelleerd.

6.2. Uit het bovenstaande blijkt dat het secretariaat van het Schadefonds in de correspondentie met verzoeker op geen enkel moment een concrete termijn heeft genoemd, binnen welke verzoekers aanvraag kon worden afgehandeld. In de ontvangstbevestiging is slechts aangegeven dat het vijf maanden duurt voor de aanvraag in behandeling wordt genomen zonder nadere toelichting waarom dit zolang moest duren. Een termijn waarop vervolgens een beslissing op de aanvraag valt te verwachten, is daarin niet aangegeven. Op grond van artikel 4:14, derde lid Awb had het secretariaat van het Schadefonds verzoeker echter moeten medelen dat en waarom het de termijn van acht weken niet kon nakomen en daarbij een redelijke termijn moeten noemen waarbinnen de beslissing op de aanvraag wel tegemoet kon worden gezien.

Ook in de vervolgcorrespondentie heeft het secretariaat van het Schadefonds op geen enkel moment een concrete redelijke termijn genoemd, waarbinnen verzoekers aanvraag kon worden afgehandeld. Wel heeft het secretariaat van het Schadefonds aangegeven dat het de aanvraag zo spoedig mogelijk zou behandelen nadat alle benodigde informatie binnen zou zijn, maar dat is - gezien de Memorie van Toelichting bij de artikelen 4:13 en 4:14 Awb - niet voldoende.

7. Het vereiste van voortvarendheid brengt ook mee dat een bestuursorgaan derden, van wie hij afhankelijk is voor de voortgang van eigen werkprocessen, zo nodig aanspoort.

8. Een groot deel van de afhandelingstijd van dertien maanden is toe te schrijven aan het uitblijven van informatie over de behandeling van verzoekers dochter bij Emergis. Op 19 juni 2002 heeft de medisch adviseur van het Schadefonds Emergis verzocht om

inlichtingen te verstrekken. Deze zijn uiteindelijk op 3 februari 2003 ontvangen. De minister van Justitie spreekt in dit verband van een "speurtocht" naar de persoon bij Emergis die de gevraagde inlichtingen zou kunnen verstrekken. Het onderzoek van de Nationale ombudsman heeft (echter) uitgewezen dat het secretariaat van het Schadefonds tussen 2 augustus 2002 en 7 januari 2003 niet heeft gerappelleerd bij Emergis en dat versnelling van de afhandeling van de aanvraag zeer wel mogelijk was geweest, als het secretariaat van het Schadefonds wel actie had ondernomen.

Het voorgaande leidt tot de conclusie dat het Schadefonds niet overeenkomstig het vereiste van voortvarendheid heeft gehandeld.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

9. Ten overvloede overweegt de Nationale ombudsman als volgt. Hoewel het Schadefonds in de onderhavige zaak niet volgens de wettelijke normen heeft gehandeld, kan de Nationale ombudsman in zijn algemeenheid wel begrip opbrengen voor de positie van het Schadefonds. Het Schadefonds is bij de toetsing van aanvragen voor een uitkering sterk afhankelijk van de informatie en medewerking van derden, zoals medische instellingen en arrondissementsparketten. Dit betekent dat het Schadefonds in mindere mate invloed kan uitoefenen op de behandelingstermijnen. Het is daarom prijzenswaardig dat het Schadefonds de eigen werkprocessen heeft herijkt en zoveel mogelijk heeft aangepast aan de voorschriften uit de Awb. Uit mondelinge informatie van de directeur van het Schadefonds is gebleken dat thans tussenberichten worden verstuurd en dat het Schadefonds in het jaar 2004 de gemiddelde tijdsduur die ligt tussen het moment van aanvraag van een uitkering en de beslissing op die aanvraag, daadwerkelijk heeft weten terug te brengen, en wel van twaalf maanden naar vier maanden. In die periode zit inbegrepen de periode die nodig is ter verkrijging van informatie van derden.

De Nationale ombudsman heeft hiervan instemming, kennis genomen.

Ten overvloede wordt ten slotte opgemerkt dat van verzoeker had mogen worden verwacht, dat hij het Schadefonds direct in kennis zou hebben gesteld van de omstandigheid dat de veroordeelde de door de rechter opgelegde schadevergoeding had betaald. Dit gegeven was (mede) bepalend voor de hoogte van de door het Schadefonds te betalen uitkering.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het secretariaat van het Schadefonds Geweldsmisdrijven is gegrond wegens schending van het vereiste van voortvarendheid.

Met instemming heeft de Nationale ombudsman kennis genomen van het gegeven dat de behandelingsduur van de aanvraag voor een uitkering tot de beslissing daarop, in 2004 is

teruggelopen van gemiddeld twaalf naar gemiddeld vier maanden.

Onderzoek

Op 18 juni 2002 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer Z te Y, met een klacht over een gedraging van het secretariaat van het Schadefonds Geweldsmisdrijven. Omdat nog niet was voldaan aan het kenbaarheidsvereiste, heeft de Nationale ombudsman op 18 juli 2002 verzoekers klacht ter behandeling doorgestuurd naar het Schadefonds. Het Schadefonds heeft bij brief van 31 juli 2002 gereageerd op de klacht van verzoeker. Op 9 oktober 2002 ontving de Nationale ombudsman wederom een brief van verzoeker, gedateerd 3 oktober 2002. Op die datum was de aanvraag nog in behandeling bij het secretariaat van het Schadefonds. Verzoeker gaf aan niet tevreden te zijn over de afdoening van zijn klacht door het Schadefonds. Omdat nu wel aan het kenbaarheidsvereiste was voldaan, werd naar de gedraging van het secretariaat van het Schadefonds Geweldsmisdrijven een onderzoek ingesteld. De gedraging wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Justitie.

In het kader van het onderzoek werd de minister verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Tijdens het onderzoek kregen de minister en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De reactie van de minister van Justitie gaf aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen.

Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Verzoekschriften van 18 juni 2002 en 3 oktober 2002, met bijlagen, waaronder op deze zaak betrekking hebbende correspondentie tussen verzoeker en het Schadefonds Geweldsmisdrijven.
2. Brief van verzoeker van 5 augustus 2002, gericht aan de Nationale ombudsman.
3. Standpunt van de minister van Justitie van 20 mei 2003, met bijlagen, waaronder verzoekers aanvraag van 17 januari 2002, de ontvangstbevestiging van 21 januari 2002, en diverse interne telefoonnotities, bevattende samenvattingen van gesprekken van

medewerkers van het Schadefonds, gevoerd met verzoeker, een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman en Emergis.

4. Reactie van verzoeker van 16 juni 2003.

5. Telefonische inlichtingen van het Schadefonds, verkregen op 15 oktober 2003 en 19 november 2003.

6. Jaarverslag 2002 en 2003 van het Schadefonds Geweldsmisdrijven.

7. Mondeling verkregen informatie van de directeur van het Schadefonds Geweldsmisdrijven ten aanzien van de wijziging van de werkprocessen per 1 januari 2004.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Schadefonds Geweldsmisdrijven

De Commissie tot beheer van het Schadefonds Geweldsmisdrijven is een zelfstandig bestuursorgaan waarop de Wet Nationale ombudsman van toepassing is. Gedragingen van de Commissie tot beheer van het Schadefonds Geweldsmisdrijven worden toegerekend aan die Commissie zelf.

De Nationale ombudsman is tevens bevoegd om klachten te onderzoeken over gedragingen van het secretariaat van het Schadefonds Geweldsmisdrijven. De Nationale ombudsman gaat bij de toerekening van gedragingen van het secretariaat uit van het zogenaamde beheerscriterium. De gedragingen van het secretariaat worden aangemerkt als gedragingen van de minister van Justitie, omdat de medewerkers van het secretariaat bij dit bestuursorgaan in dienst zijn.

Artikel 3, eerste lid van de Wet Schadefonds Geweldsmisdrijven (wet van 26 juni 1975, Stb. 382) bepaalt, voor zover hier van belang, dat uitkeringen uit het fonds kunnen worden gedaan aan een ieder die ten gevolge van een in Nederland opzettelijk gepleegd geweldsmisdrijf ernstig lichamelijk of geestelijk letsel heeft bekomen, of aan nabestaanden van het slachtoffer, indien deze ten gevolge van het misdrijf is overleden.

Ingevolge artikel 6, eerste lid van deze wet wordt geen uitkering toegekend indien de schade langs burgerrechtelijke wet is of kan worden verhaald, dan wel indien in vergoeding van de schade op andere wijze is of kan worden voorzien.

Op grond van artikel 8 van deze wet wordt op het verzoek beslist door een commissie die met het beheer van het fonds is belast. Deze Commissie tot beheer van het Schadefonds Geweldsmisdrijven beslist aan de hand van de beschikbare gegevens en aan de hand van een advies van het secretariaat van het Schadefonds, zoals bepaald in artikel 9, eerste lid van het Besluit Schadefonds Geweldsmisdrijven (3 september 1975, Stb. 492).

2. Algemene wet bestuursrecht

Artikel 1:3

"1. Onder besluit wordt verstaan: een schriftelijke beslissing van een bestuursorgaan, inhoudende een publiekrechtelijke rechtshandeling.

2. Onder beschikking wordt verstaan: een besluit dat niet van algemene strekking is, met inbegrip van de afwijzing van een aanvraag daarvan.

3. Onder aanvraag wordt verstaan: een verzoek van een belanghebbende, een besluit te nemen."

Artikel 4:13

"1. Een beschikking dient te worden gegeven binnen de bij wettelijk voorschrift bepaalde termijn of, bij het ontbreken van zulk een termijn, binnen een redelijke termijn na ontvangst van de aanvraag.

2. De in het eerste lid bedoelde redelijke termijn is in ieder geval verstreken wanneer het bestuursorgaan binnen acht weken na ontvangst van de aanvraag geen beschikking heeft gegeven, noch een kennisgeving als bedoeld in artikel 4:14 heeft gedaan."

Artikel 4:14, derde lid

"Indien, bij het ontbreken van een bij wettelijk voorschrift bepaalde termijn, een beschikking niet binnen acht weken kan worden gegeven, stelt het bestuursorgaan de aanvrager daarvan in kennis en noemt het daarbij een redelijke termijn waarbinnen de beschikking wel tegemoet kan worden gezien."

De Memorie van Toelichting, Tweede Kamer, vergaderjaar 1988-1989, 21 221, nr. 3, vermeldt over de noodzakelijkheid van de termijnbepalingen onder meer het volgende:

"Hierboven is er reeds op gewezen dat de burger bij beschikkingen die op een aanvraag worden gegeven, vaak in een afhankelijke positie ten opzichte van de overheid verkeert. Hij heeft er dan groot belang bij dat zijn aanvraag zonder onnodige vertraging door het bestuur wordt afgehandeld. Bovendien zal hij graag tevoren willen weten hoe lang de afhandeling ongeveer zal duren, zodat hij zich daarop kan instellen.

De bepalingen van deze afdeling beogen daarom te bereiken, dat er steeds een termijn voor de beslissing van het bestuur wordt gesteld."

3. Rapport 2003/325 van de Nationale ombudsman

2. Aanvragen

2.1. Wettelijke bepalingen

(...)

Sinds de inwerkingtreding van de Awb per 1 januari 1994 gelden (...) algemene bepalingen voor de termijn waarbinnen bestuursorganen op aanvragen dienen te beslissen. Deze bepalingen staan in de artikelen 4:13 en 4:14 van de Awb. Op grond daarvan dient te worden beslist binnen de bij wettelijk voorschrift bepaalde termijn dan wel, indien voor de desbetreffende aanvraag geen wettelijke beslistermijn geldt, binnen een redelijke termijn na ontvangst van de aanvraag. Bedoelde redelijke termijn is in ieder geval verstreken wanneer het bestuursorgaan binnen acht weken na ontvangst van de aanvraag geen beschikking heeft gegeven, noch betrokkene ervan in kennis heeft gesteld dat het niet binnen die termijn van acht weken kan beslissen en daarbij een redelijke termijn heeft genoemd waarbinnen de beschikking tegemoet kan worden gezien. In de gevallen waarvoor wél een wettelijke beslistermijn geldt maar waarin het bestuursorgaan niet binnen die termijn kan beslissen, dient het de indiener van de aanvraag dat mee te delen en hem daarbij een zo kort mogelijke termijn te noemen waarbinnen de beschikking wel tegemoet kan worden gezien.

De Awb schrijft bestuursorganen overigens niet voor dat zij de ontvangst van aanvragen schriftelijk bevestigen.

2.2. Uitwerking normen

Bestuursorganen behoren zich vanzelfsprekend in te spannen om zoveel mogelijk op aanvragen te beslissen binnen de in een bijzondere wet genoemde termijn dan wel binnen de redelijke termijn van acht weken van de Awb. Indien een bestuursorgaan er desondanks niet in slaagt binnen die wettelijk bepaalde dan wel redelijke termijn een beslissing te nemen, behoort het de indiener van de aanvraag tijdig een bericht van vertraging (een mededeling als bedoeld in artikel 4:14, eerste lid dan wel een kennisgeving als bedoeld in artikel 4:14, derde lid, van de Awb) te sturen. Onder 'tijdig' moet in dit verband worden verstaan: vóór ommekomst van bedoelde wettelijk bepaalde respectievelijk redelijke termijn.

Gezien enerzijds de termijnen die bestuursorganen zijn gegund om op aanvragen te beslissen en anderzijds het gegeven dat de Awb bestuursorganen niet verplicht ontvangstbevestigingen te versturen, rijst de vraag in welke gevallen van bestuursorganen

mag worden verlangd dat zij betrokken aanvrager vóór de beslissing op zijn aanvraag of vóór het bericht van vertraging enig bericht sturen. Het alleen maar tijdig - dat wil zeggen binnen de in een bijzondere wet gestelde termijn dan wel binnen de redelijke termijn van acht weken van de Awb - beslissen of tijdig versturen van een bericht van vertraging betekent immers niet zonder meer dat een bestuursorgaan niet gehouden zou zijn betrokkene tussentijds te informeren.

Analoog aan de normstelling in zijn rapport van 18 december 1989 (...) is de Nationale ombudsman van oordeel dat de indiener van een aanvraag in beginsel binnen twee à drie weken een reactie van het bestuursorgaan op zijn aanvraag behoort te ontvangen.

Dit betekent dat indien het bestuursorgaan niet binnen twee à drie weken op de aanvraag kan beslissen, het de indiener van de aanvraag binnen die termijn een behandelingsbericht dient te sturen. Dit behandelingsbericht dient in ieder geval een indicatie te bevatten van de termijn waarop naar verwachting op de aanvraag zal worden beslist alsmede informatie die de aanvrager in de gelegenheid stelt op relatief eenvoudige en snelle wijze contact op te nemen met de behandelende ambtenaar of afdeling. Indien spoedig na de ontvangst van de aanvraag wordt ingezien dat de wettelijk bepaalde dan wel bedoelde redelijke termijn niet zal worden gehaald, kan dit behandelingsbericht tevens de functie van mededeling ex artikel 4:14, eerste lid respectievelijk kennisgeving ex artikel 4:14, derde lid, van de Awb vervullen. Dit behoort dan wel, onder vermelding van de reden voor de vertraging, expliciet aan betrokkene te worden meegedeeld.

Mocht de genoemde termijn niet haalbaar blijken te zijn, dan behoort het bestuursorgaan betrokkene vóór het verstrijken van die termijn opnieuw te benaderen en hem een nieuwe termijn te noemen.

(...).